



IN PACE IN DIPSUM



DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA



ET ABUNDANTIA PACIS



ET EXURTUR NIVUM ALFARIA



SELECTORUM CONSERVASTI

XXII. ÉVF. 1922 MÁRCIUS.

# ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S  
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK  
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI  
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Ullői-út 77.

Ára egy évre 60 korona.

Egyes példány 6 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda r. t

VIRGO IPSUM, QUEM GENI



IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO



SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES



PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI



CUJUS NON SUM DIGNUS



RAVI

**TARTALOM:** *Dr. Neszmélyi:* XI. Pius az új pápa. — *Lovich Ilonka:* Dal. — *Dr. Mátrai Gyula:* Káinter Károlyt «haza» hozzuk. — *B. Baum Mária:* A vétkező. — *Dr. Zsigovics Béla:* A szentáldozás. — *Báró Benz Ottóné:* Livietto.

Az Örökimádás legközelebbi száma 16 lap terjedelemben fog megjelenni. *Előfizetés* gyanánt *ezentúl 60 K-t* kérünk. Eddigi előfizetőink többnyire ügyis nagyobb összegeket küldtek be. Ezúton is hálásan köszönjük szívességüket és azon leszünk hogy — amennyire a horribilis árak engedik — lapunkat *minél többször 16 lapon* jelentessük meg. *Szeretettel kérjük m. t. olvasóinkat* szíveskedjenek az Örökimádást *minél jobban elterjeszteni. Legalább egy új előfizetőt* szerezzen mindenké.

\*\*\*

**Ami a világon ritkaság.** Irta: *Zsigovics Béla dr.* Kiadja a Pázmány Péter Irodalmi Társaság Budapesten, 1921. Nagy 8<sup>o</sup> 90 l.

Dr. Zsigovics ez új műve, ha nem is a világon de legalább is nálunk «ritkaság» számba megy. A szeretetről egészen újszerűen, ritka életbölcsestéggel, kitűnően élvezhető előadással ír. Egyes fejezetei a «Hogyan szeressünk?; Ember-evők; Dudvák a lélekben; A tudás leánya; Az igazi udvariasság; Az adakozás művészete; Ki az én felebarátom?; A szeretet koronája; Májusi emberek; A cselekdézés; A két legszebb érzelm: a) a szerelem és b) a barátság; Szeresd a te Uradat, Istenedet; És megújul a föld színe», az élet sok Scilla és Karybdisze között a szeretet fényköréjével világítanak. Különös érdeme a műnek a jóleső életderű, amely a könyvecske elolvasásakor okvetlen utat talál az olvasó lelkébe. Igen kívánatos, hogy dr. Zsigovicsnak e könyve minél több, különösen a fiatal-ság kezébe eljusson. A legmelegebben ajánljuk m. t. olvasóinknak figyelmébe. Ára — úgy halljuk — 33 K. Intézeteknek tömeges rendelésnél százalék kedvezmény. (Megrendelés cím: dr. Zsigovics Béla hittanár, Budapest, VII. kerület, Rózsa-utca 25.)

\*\*\*

**Jézus Krisztus iránt való szeretet gyakorlása.** Irta: *Liguori Szent Alfonz.* Olaszból fordította: *Dr. Dombi Márk O. S. C.* Kiadja a *Szent-István-Társulat.* Budapest, 1922. kis 8<sup>o</sup> 202 l.

Kitűnő fordításban nyújtja a nagy szentnek mélységes krisztusi szeretettől sugalt tanításait az Úr Jézus iránti szeretetről. A «mindent Jézusért» jelszónak az életbe való praktikus átvitele Szent Alfonz e műve. Különösen ajánlhatjuk e könyvet az Oltáregyesületek és az Eucharisztikus szövetségek serdültebb tagjainak. Lelkiéletet élő katolikusok nagyon sok hasznot meríthetnek belőle. Melegen ajánljuk megrendelésre. Ára izléses amatőrköltésben 100 K. Megrendelés cím: Szent-István-Társulat Budapest, Szentkirályi-utca 28.

**Dicsértessék és áldassék most és mindörökké az Úr Jézus Krisztus a legméltóságosabb Oltáriszentségben!**



## XI. Pius az új pápa.

**A**LIG mult el az Anyaszentegyház gyásza, imádságos kíváncsisággal megint csak Rómán csüngött az egész világ tekintete. Az Egyház imádkozott és várta, hogy kit választand a Szentlélek Krisztus új földi helytartójául. Ném sokáig kellett várakoznia. Február 6-án a világ minden részébe elröptette a táviró az örömhírt: van pápánk, főmagasságú és főtisztelendő Ratti Achilles milanói bíboros-érsek, aki a XI. Pius nevet választotta.

Míntha csak idegszálak lettek volna, a táviróhuzalok elhozták, idegeinkben visszhangra keltették a pápaválasztó Róma lelkes örömét is. Könnyű volt nekik. Szívünk csak az impulzust várta. Mi, katolikusok, ezen napokban éreztük csak igazán, mi nekünk Róma, ki nekünk Krisztus helytartója, a pápa szentséges atyánként tisztelt személye. Amikor Billot \* Rómában XI. Pius fejére feltette a tiarát, az egész világon Te Deumra szólítottak a harangok és lelkesen zengett, nemcsak «a hét halom tág körében», hanem a világ hegy s völgyében: «Tartsd meg Isten Szentatyánkat, Krisztusnak helytartóját».

Új formája van a régi, Krisztus által alapkövvül helyezett sziklának, de ebben is, mint az elsőben, Krisztus él. Az Eucharisztia kegyelem-sugarai beragyogják a trónján ülő Szentatyát, hogy Krisztus képét viselje, közöttünk a szentségi Jézust méltón helyettesítse. Őszentsége megérezte ezt. Az első világraszóló intézkedése az, hogy meg kívánja tartani a b. e. elődje által tervezett római eucharisztikus nemzetközi kongresszust. Folyó évi május 14-ére tűzte ki a megnyitását. Igen nagy feladat vár Szentatyánkra. Igen sok reménycsillag gyűlt ki az Anyaszentegyház egén az ő megválasztásakor. Az eucharisztikus szellemben kezdődő uralkodás a biztosíték arra, hogy XI. Pius pápa a várakozásoknak meg is fog felelni és a szentségi Jézussal összeköltetésben, krisztusi tettek hőse, a pápaság dísze, az Anyaszentegyháznak pedig biztos kezű kormányosa leend.

*Dr. Neszmélyi.*

\* A beteg Bisleti helyett Billot francia bíborosnak jutott a koronázás szerencséje.

D A L

Ezer csillagtól himezett az ég.  
Ki is törődnekk egyvel, hogy ragyog?  
Úgy-e én vagyok édes Jézusom  
H te legkisebb fényes csillagod?

H gyöngyvirág az áldott lomb ölén  
Oly édes, csöndes álmat alszik át.  
Úgy-e én vagyok édes Jézusom  
Kerted ölén a legkisebb virág?

H mindenségben annyi a zene!  
Pacsirták, lantok, kürtök zengenek.  
Úgy-e én vagyok lelke Jézusom  
H te legkisebb, halk énekesed?

Nagy harcba indul minden katonád  
Esillog a napfény a vértjeiken.  
Úgy-e én vagyok édes Jézusom  
Kis szolgálód? De a ruhám selyem....

Nem vagyok hős és nem vagyok erős.  
De ha megsérted fővisben a lábad,  
Bekötözöm. S ha elmegy messzire,  
Én, kicsi szolgálád, elmegyek utánad.

És olyankor, ha egyedül vagyunk,  
(Mert elmaradtak mind-mind végtelen),  
Ehajolsz hozzám, kis énekesedhez  
Megcsókolsz engem és dalolsz velem.

Lovich Ilonka.

Kánter Károlyt «haza» hozzuk.

Az «Örökimádás» tavalyi Kánter-száma már közölte a nyilvánossággal a Központi Oltáregyesület tervét: hogy t. i. az Örökimádás templomban építendő sírboltban szeretné elhelyezni a megboldogultnak tetemét. Az Oltáregyesület választmánya még az elmúlt év őszén beadványban kérte a főváros tanácsától a templomban új sírbolt építésének és nagy halottja teteme áthozatalának engedélyezését. A válasz megjött. A február 13-iki választmányi gyűlésen olvasta fel az országos igazgató: a tanács méltányolva az elhunyt nagy érdemeit, kivételesen megadja az engedélyt, csak azt köti ki, hogy a sír fedőlapja művészi becsű alkotás legyen.

Olyan hír ez, amelynek nemcsak a választmány, de az egész Oltáregyesület és a megboldogult valamennyi ismerőse szívből örül.

Hazajön közénk az Oltáregyesület atyja. Itt fog pihenni teste is az Úr Jézus előtt. Hiszen — mint az ügyvezető igazgató írta róla — «az ő lelke úgyis állandóan a szentélyt járta, nem mint *bejáró*, hanem mint *bentlakó*». Hadd lakjék bent az Úr Jézus szent templomában teste is; megérdemli a dicsőséget, hiszen az ő energiája rakta le az Örökimádás alapköveit, amelyek közé most teste is leszáll, hogy jelenlétével mintegy fundamentuma legyen az eucharisztikus munkának. Sirjánál az ő szelleme fog bennünket ihletni. Mint egykor Szent Márton koporsója körül kivi-

rágoztak a fák, az ő sírboltjánál sok lélek fog virágba borulni, mert az ő emléke olyan, mint a tavaszi napsugár: amelyik rügy megfürdik benne, kivirágzik tőle, amelyik lélek elmerül Kánter szellemébe, az igaz katolikus, az eucharisztikus élet virágzik ki benne. Nagy szükség van erre. Az eucharisztikus Jézus Kánter-szellemű papokat, Kánter-szellemű oltár-egyleti tagokat és Kánter-szellemű katolikusokat óhajt maga körül látni a templomban. Kánter ezután közel lesz hozzánk, nem kell a farkasréti temetőben egyszerű sírját keresni, az Örökimádásban könnyen meg fogja találni mindenki. Úgyis sokan keresték már eddig is testi-lelki bajaikban, hogy ott kipanaszkodják magukat és segítségét kérik szentéletet élt lelkipásztoroknak. A lelkek érzik, hogy Kánter az Úristen választott edénye, a szentségi Jézus igaz szolgálója volt, azért tisztelik szentnek az ő sírját és járnak a farkasréti temetőbe, mint valami kegyhelyre. Az Örökimádás is, Kánter tetemével egy szent ereklyével lesz gazdagabb.

Sírboltja a bejáratnál, az Erzsébet királyné-szobor helyén építendő új Szűz Mária-oltár előtt lesz. A tervet most készítik. A költségeket adományokból kívánja fedezni az Oltár-egyesület. Azt hisszük, erre a célra mindenki szívesen fog tehetségéhez mérten áldozni. Ha valaki azt mondta volna: «én már semmiféle gyűjtésre nem adok», ha ismerte Kántert, ha látta az ő munkáját, az ő életét, úgy biztosan kinyitja a sokféle igénybevett erszényét, hogy minél előbbi megvalósuláshoz segítse az Oltár-egyesületnek ezen hálás figyelemszülte tervét. (Adományok a Központi Oltár-egyesület címére: Budapest, IX., Üllői-út 77. küldendők.)

Adja a jó Isten, hogy Kánter sírja az Örökimádás-templomban, az eucharisztikus élet kősziklája legyen s e templom építőinek buzgósága, mélységes hite, erős lelkuete, hűséges odaadása áradjon ki új sírjából az egész országra.

*Dr. Mátrai Gyula.*

## A VÉTKEZŐ

Tegnap mosolyban ébredt arcom

Ma lilaköntös zokog rajtam.

Tegnap ó, mintha napban járnék

Ma minden sűrű sötét árnyék.

Tegnap: rózsákból fontam álmat

Ma bús fővisek hegyén járok.

Tegnap: tűz, mely örömpre éleszt

Ma: szürke hamuvá ernyedtt élet.

Tegnap a gazdagok közt voltam

Ma minden kincsef messze dobtam.

Tegnap lelkemben ég királya

Ma: köldüsmódra kifosztott árva.

*B. Baum Mária.*

## A szentáldozás.



A szentáldozás.

NEM VÁLT ki belőlem semmiféle érzést, mondd, hát minek áldozzam? Hogy a szentáldozás hidegen hagy, elhiszem neked. De azt is tudom és állítom, hogy a hiba — benned van.

Az apostolok cselekedeteinek elbeszélése szerint (2, 46.) az első keresztények mindennap házanként törve a kenyeret, örvendéssel fogyasztották azt. — És el sem lehet képzelni, hogy Krisztus testének vétele ne hasonló hatást váltson ki minden áldozó lelkéből. Hiszen a szentáldozás világossággal, melegséggel, erővel, örömmel és étellel tölt el. «Fényt ad; midőn a lelket felvilágosítja és ezáltal képessé teszi az örök igazságok megismerésére; melegséget áraszt, midőn szívünkben felgyújtja a szeretet tüzét; erőt

kölcsönöz legyőzni a kísértéseket; örömet oszt, mely vigaszának édességével túlszárnyal minden földi boldogságot; életet ad, most kegyelmeit s egykor a boldog örök életet Istenben.» Ezért van, hogy a Krisztussal táplálkozó lelkek élete énekkel tele, s ha ajkuk nem is, de lelkük állandóan visszhangozza a megdicsőültek dalát: Örüljünk és örvendezzünk és adjunk dicsőséget Istennek, mert eljött a Bárány menyekzője».

Ha te ezt nem érzed, a hiba — ismétlem — benned van. Nevezetesen a kenyér színe alatt nem ismered föl Krisztust és még inkább: csak felüdülést akarsz, de arra nem gondolsz, hogy a kapott javakkal gazdálkodni is kell; hogy minden felüdülést tettekre kell változtatni, különben elvész számunkra és — kielégítetlenek maradunk.

Ahhoz, hogy a szentáldozás nagy, tiszta örömkök forrása legyen számunkra, mindenekelőtt hit kell. Hinni erősen, hogy az Oltáriszentiségben Krisztus van jelen. Hinni, hogy a szentáldozás révén Christophoros, Kristóf, Krisztus-hordozó leszek. Hinni, hogy amint a virágzó fának szüksége van éltető, gyümölcsöt termő napsugárra, úgy van nekem is szükségem az örök napra, Krisztusra, hogy fény és meleg,

igazság és szeretet áradjon át Belőle lelkembe, s ott virágokat, erényvirágokat fakasszon és gyümölcsöt érleljen.

Igaz, ez a hit levesz lábamról és akaratlanul is a kafarnaumi százados szavait adja ajkamra: «Uram, nem vagyok méltó, hogy hajlékomba jöjj» — de azután kitör lelkemből a vágy: Élni akarok isteni életet és mert az Úr Krisztus jó és saját testével hajlandó engem táplálni, hát boldog vágyódással az oltárhoz sietek, hogy magamhoz vegyem, szívembe zárjam és soha többé el ne bocsássam.

Ha azután bevonult a király... akkor térdre borulok és imádom a Fölséget. «Imádlak nagy Istenség.» Igaz, ide angyalének kellene, hisz a mennyország szállt belém, én pedig csak gyarlószavú ember vagyok, de te, Uram, nem veted meg a tilinkót sem. Akkor is, az első szent éjszakán, angyalok énekeltek fönt, pásztorok tilinkóztak lent, s te mind a kettőt egyformán szívesen hallgattad.

Az örvendezés azonban nem elég. A felüdülést tettekre kell váltani. — Uram, azért jöttél, hogy igazságot és szeretetet hozz szívembe. Mennyire vagyok már e téren? Szeretem-e az igazságot és... szeretem-e a szeretetet? Van-e már valamiképp krisztusi életem? Belenézek magamba és — dolgozom, mintázom, kalapálom a lelkemet. «Uram segíts! Nem bocsátlak el, míg meg nem áldasz...»

Aki *így* áldozik, az aligha fog panaszkodni, hogy a szentáldozás hidegen hagyja.

Zsigovits Béla dr.

## LIVIETTO

(1910—1917.)

(Folytatás.)

P. Bessières S. J. Ford. Báró Benz Ottóné, szül. Csáky Ilona grófnő.

**E**GY ALKALOMMAL kis asztalánál ülve, buzgón tanul. A szobában virágokkal díszített oltáron szép Jézus Szíve szoborka áll. Livió nővérei észreveszik Liviettó nagy szorgalmát.

— Mi az, Livió? csoda történt veled? — kérdi tréfásan az egyik leányka.

— Ha jól tanulok, a Szent Szív mosolyogva tekint reám, — feleli Livió.

1916 június 2-án mindnyájan ünnepélyesen felajánlottuk magunkat a szentséges Szívnek. Nagy ünnep volt ez, melyre már régen készültünk. A gyermekek leírták volt jó feltételeiket. Június 2-ika reggelén mindnyájan megáldoztunk, kivéve a két legkisebb: Liviót és Annát. A virá-

gokkal díszített, ünnepi köntöst viselő házban a gyermekek mélyen átéreztek a szép szertartás jelentőségét.

A Szent Szív nagy képe előtt, a pap és számos meghívott vendég jelenlétében, ünnepélyesen elmondtuk a felajánlási imát, mely örökre Urunkhoz láncolt minket.

Fehér ruhás gyermekeink kezeikben liliomot és égő gyergyát tartottak, ekképen jelképezve élő hitüket és tiszta szívüket, melyet az Úr Jézusnak szenteltek.

Íme Livio jó feltételei, melyeket lassanként jegyzett fel, amint épen eszébe jutottak:

1. Sohasem fogok hazudni.
2. Áldozatokat fogok hozni.
3. *Kicsit* jobb leszek, mint eddig.
4. *Ritkán* leszek akaratos.
5. Gyakran fogok gyónni.
6. Fivéremnek átengedem a játékkatonákat.
7. Kicsit jobban tanulok angolul.
8. A kis lapot átengedem Bibbinek.<sup>1</sup>
9. *Ritkán* fogok titkolódnizni.
10. Nem fogom a kis lapot Annától elvenni, ha ő olvassa.
11. *Ritkán* leszek neveletlen.
12. *Ritkán* fogom fivéremeimet ingerelni.
13. A mások holmiját nem veszem el.
14. Nem fogok a testvérekkel veszekedni. Anna, Máriával sem.
15. Nem fogok panaszkodni, hegy szüleim testvéremeimet megajándékozzák és engem elfelejtenek.
16. Sok babot teszek a jó dobozba és egyet sem a *rosszba*.
17. *Majdnem* mindig jól tanulom meg az angol leckémet.

Látnivaló milyen jól ítélte meg Livietto lelki erejét.

Ez alatt a levelezés szépen tovább folyt.

«Édes Jézuskám! Hogy vagy? Tudod, hogy megtaláltam a leveledet? Kérlek segíts, hogy engedelmes, jó fiú legyek. Ma egy áldozatot fogok neked hozni a bűnösök megtérítéséért. Kérlek add, hogy nem-sokára áldozhassak! Sok áldozatot *hell* hoznom, hogy a tisztító-tűzbeli lelkek az égbe jussanak. Kérlek, hívj magadhoz s az édes Madaninához<sup>2</sup> az égbe!

Il tuo piccolo Livio  
(Kis Liviód.)»

<sup>1</sup> János testvére.

<sup>2</sup> A Szent Szűz becéző neve.

(Folytatás következik.)